

og specielt vedrørende nogle skattelove er det urimeligt, at man ikke, når det drejer sig om den kongelige familie, gør det ligesom i andre tilfælde.

Det betyder ikke, at der ikke er nogen situation, hvor kongehuset behandles helt anderledes end andre, for det er jo vilkårene, hvis man vil have kongehuset. Men i en række tilfælde er der tale om, at de er at betragte på samme måde som andre danskere.

I virkeligheden mener vi, at de partier, som i dag så varmt taler for kongehuset, gør kongehuset en bjørnetjeneste ved ikke at indføre tidssvarende regler. Man udsætter kongehuset og den kongelige familie for mistanke, som kan være og måske ligefrem er helt ubegrundet. Derfor mener vi, at regeringen og de royale partier i Folketinget burde have taget chancen og ved denne her lejlighed burde have gennemført noget tidsvarende.

Vi afviser det lovforslag, som ligger fra regeringens side. Det er selvfølgelig et fremskridt, at man lovliggør ting, som i et vist omfang har været ukendte. I et vist omfang må vi skønne, tidligere i hvert fald, at det, der har ligget tilbage fra 1968 til 1996, ikke kan have været inden for lovens rammer. Men nu bliver det hundrede procent lovliggjort. Men vi er klart imod, at det er den form for regler, som ligger i lovforslaget, der skal gennemføres.

Vi kunne støtte Enhedslistens forslag, hvis det havde været aktuelt, at det kom til afstemning.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Pia Kjærsgaard som ordfører.

Pia Kjærsgaard (DF):

Når man sidder og lytter til debatten, må man jo undre sig lidt over, at de partier, som går ind for en afskaffelse af monarkiet, nu pludselig viser en helt enestående omsorg i forhold til, at kongehuset ikke på nogen måde skal komme under mistanke. Jeg synes, det er lidt paradoksalt, og jeg opfatter det som en lidt hyklerisk og falsk omsorg.

Men når det er sagt, så vil jeg erklære mig fuldstændig enig med statsministeren, fru Birthe Rønn Hornbæch og fru Gitte Seeberg.

I lighed med fru Birthe Rønn Hornbechs bemærkninger vil jeg sige: Det er for denne ene gang. Jeg synes, det er et godt forslag, regeringen har fremsat om en ajourføring af civillisteloven, som Dansk Folkeparti kan støtte. Det er rene administrative forenklinger, der sker som

følge af det her forslag. Der er forskellige ordninger, der bliver mere ensartede, og det kan vi selvfølgelig støtte.

Vi går imod Enhedslistens forslag. Jeg vil også sige, at jeg synes, at denne her debat er lidt besynderlig, i og med at de partier, der som sagt bekender sig til monarkiet, måske lidt sidder og føler, at debatten er inderlig overflødig. De partier, som går ind for en afskaffelse af monarkiet, prøver at få os andre på talerstolen og ind i en debat om enkeltheder.

Jeg har ikke på noget som helst tidspunkt opfattet, at der har været utilfredshed i den danske befolkning med det danske kongehus. Vi har i Danmark et kongehus, verdens ældste kongedømme, som der står stor respekt om, og som den danske befolkning bakker op om. Jeg er fuldstændig overbevist om, at den respekt og den opbakning er præcis lige så stor efter denne her debat som før.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Arne Melchior som ordfører.

Arne Melchior (CD):

Jeg har læst et sted, at daværende statsminister Stauning – hans minde i ære – i begyndelsen af 1930'erne blev spurgt af en journalist, hvorfor han nu ikke, når han sad med så stort et stemmetal, forsøgte at virkeliggøre Socialdemokratiets ønske og lovparagraf i deres partilove om at afskaffe monarkiet. Og der skulle Stauning have givet følgende svar:

For det første sagde han, at kongen var så populær, at hvis han stillede op til præsidentvalg, ville han formentlig vinde, og i stedet for at kalde ham præsident kan vi vel lige så godt blive ved med at kalde ham konge.

Den betragtning tyder på, at kongen allerede på det tidspunkt, altså en halv snes år efter påskekrisen, havde genvundet sin popularitet fuldt ud.

Men så kom Staunings afgørende svar. Han sagde: Vi har jo her i landet indrettet os med kongedømmet på en sådan måde, at hvis kongen – jeg tilføjer: /dronningen – er dygtig, charmerende, flittig og mange andre gode ting, så kan han/hun gøre meget betydelig gavn for landet. Hvis det skulle hælde, at kongen ikke har disse gode egenskaber, men andre mindre heldige, måske endda er syg, hvad vi jo også i vor historie har et eksempel på, så er det nu indrettet således, at i den situation kan kongen/dronningen ikke gøre nogen skade. Så da vi har denne